

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **J., s. r. o.**, H.B., IČO: X. proti žalovanému: **S., a. s.**, K.B., IČO: X., zast. V., s. r. o., P.B., IČO: X., **o zaplatenie 242 929,69 eur s prísl.**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 31Cb/26/2007, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 11. októbra 2011, č. k. 2Cob/362/2010-259 v spojení s opravným uznesením zo 6. februára 2012, č. k. 2Cob/362/2010-384, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky **z r u š u j e** rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 11. októbra 2011, č. k. 2Cob/362/2010-259 v spojení s opravným uznesením zo 6. februára 2012, č. k. 2Cob/362/2010-384 a vec **v r a c i a** tomuto súdu na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e:

Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo 14. júla 2010, č. k. 31Cb/26/2007-200 návrh v celom rozsahu zamietol. Žalovanému nepriznal náhradu trov konania.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa svojim návrhom domáhal zaplatenia sumy 242 929,69 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 12% ročne od 31.12.2003 do zaplatenia, ktorý odvodil od uzavretej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 26.03.2007 medzi žalobcom ako postupníkom a JUDr. P.K. ako postupcom. Predmetom tejto zmluvy bolo odplatné postúpenie pohľadávky JUDr. P.K. voči žalovanému. Táto pohľadávka mu mala vzniknúť na základe rámcovej zmluvy pri vykonávaní exekúcie zo dňa 26.02.2002, ktorá bola uzavretá medzi JUDr. P.K. - súdnym exekútorom a žalovaným

a v súlade s dodatkom č. 1 k rámcovej zmluve mal vzniknúť JUDr. P.K. nárok na zaplatenie odmeny vo výške 20% z celkovo vymoženej pohľadávky pre žalovaného. Žalovaný dlžnú sumu postupcovi ani žalobcovi doposiaľ neuhradil.

Na základe vykonaného dokazovania súd mal za preukázané, že dodatok č. 1 k rámcovej zmluve o spolupráci pri vykonávaní exekúcií bol uzatvorený medzi žalovaným a právnym predchodcom žalobcu, ako medzi oprávneným v exekučnom konaní a súdnym exekútorom. Z toho dôvodu súd nemohol prisvedčiť tvrdeniam žalobcu, že dodatok č. 1 bol uzatvorený s jeho právnym predchodcom ako súkromnou osobou.

Žalobca sa vo svojom vyjadrení z 20. februára 2009 vyjadril aj ku skutočnosti, že právne úkony jeho právneho predchodcu nepredstavovali zárobkovú činnosť vzhľadom k tomu, že išlo o jednorazovú činnosť, a teda boli dovoľeným plnením v zmysle právnych predpisov, odvolaním sa na článok 2 ods. 3 Ústavy SR, podľa ktorého každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané. Je nepochybné, že právny predchodca žalobcu bol v čase podpísania dodatku č. 1 k rámcovej zmluve o spolupráci pri vykonávaní exekúcií súdnym exekútorom. Podľa § 4 Exekučného poriadku je činnosť exekútora nezlučiteľná s pracovným pomerom alebo s obdobným pracovným vzťahom, alebo s vykonávaním inej zárobkovej činnosti, s výnimkou vedeckej, pedagogickej, literárnej, umeleckej a publicistickej činnosti. Zo znenia tohto ustanovenia jasne vyplýva, že zákon zakazuje exekútorovi inú zárobkovú činnosť, ktorá nespadá pod činnosť súdneho exekútora. Tvrdenie žalobcu, že nešlo o opakovanú činnosť, ale len o jednorazovú záležitosť, neobstojí, pretože ak by mal zákonodarca úmysel obmedziť len na opakovanú zárobkovú činnosť súdneho exekútora, v zákone by to explicitne vyjadril podobne ako napr. v § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého sa podnikaním rozumie sústavná činnosť vykonávaná samostatne podnikateľom vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť, za účelom dosiahnutia zisku. Z tohto vymedzenia pojmu „podnikanie“ je zrejmé, že podnikaním nie je jednorazová činnosť nejakého subjektu, nakoľko v tomto prípade by absentoval jeden zo základných znakov podnikania, a to, že musí ísť o sústavnú činnosť. Žalobca argumentoval, že zo samotného gramatického výkladu pojmu „vykonávanie inej zárobkovej činnosti“ vyplýva na naplnenie tohto znaku jej určitá periodicita, avšak podľa názoru súdu akékoľvek ľudské pôsobenie, vykonávanie úkonu mentálneho alebo fyzického charakteru, možno zahrnúť pod pojem činnosť, bez vymedzenia, či sú tieto úkony opakované alebo nie.

Súd prvého stupňa dospel k záveru, že aj keby súd pripustil, že právny predchodca žalobcu uzavrel predmetný dodatok ako fyzická osoba, táto skutočnosť nemá vplyv na posudzovanie skutočnosti, či právny predchodca žalobcu uzavrel predmetný dodatok v rozpore s § 4 Exekučného poriadku, keďže v zmysle § 2 Exekučného poriadku je exekútor štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí. To znamená, že výkon exekučnej činnosti je viazaný na určitú, konkrétnu osobu, takže osobu súdneho exekútora nemožno oddeliť od fyzickej osoby a na túto fyzickú osobu sa vzťahujú ustanovenia a obmedzenia Exekučného poriadku.

Súd sa pri svojej rozhodovacej činnosti zaoberal aj samotnou činnosťou právneho predchodcu žalobcu, ktorá mala viesť k úhrade pohľadávky zo strany S. žalovanému. Úhrada tejto pohľadávky mala založiť nárok na zmluvnú odmenu, ktorej neuhradenie je predmetom tohto súdneho sporu. Je nesporné, že táto pohľadávka existovala a vznikla z dôvodu platobnej neschopnosti S. voči žalovanému.

Súd dospel na základe vykonaného dokazovania k záveru, že vzhľadom na zlú finančnú situáciu S., ktorá reálne nemala finančné prostriedky na splatenie svojich dlhov voči žalovanému a bez priameho zásahu vlády SR, ktorá uvoľnila finančné prostriedky, by žiadna činnosť právneho predchodcu žalobcu pravdepodobne nemohla viesť k uhradeniu pohľadávky S. žalovanému. Súd nespochybňuje, že právny predchodca vykonával kroky k úhrade pohľadávky, avšak v konaní nebolo preukázané, že práve a výlučne činnosť právneho predchodcu žalobcu viedla k úhrade pohľadávky S. žalovanému.

V rozhodnutí súd prvého stupňa tiež uviedol, že z ust. § 2 ods. 1, § 4 Exekučného poriadku, platných aj v čase podpísania dodatku č. 1 k rámcovej zmluve o spolupráci pri vykonávaní exekúcií, právny predchodca žalobcu - súdny exekútor nemohol podpísať uvedený dodatok bez toho, aby porušil ustanovenia Exekučného poriadku. Súd prisvedčil námietke žalovaného, že dodatok č. 1 k rámcovej zmluve o spolupráci pri vykonávaní exekúcie je absolútne neplatným právnym úkonom, keďže podľa § 39 Obč. zák. je neplatný právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu, alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom. Tým, že dodatok č. 1 k rámcovej zmluve o spolupráci pri vykonávaní exekúcií uzavrel právny predchodca žalobcu, ktorému takúto činnosť zákon zakazuje, uzavretie tohto dodatku odporuje zákonu a tým podľa názoru súdu je naplnený znak neplatnosti právneho úkonu. Prijatie úžitku z takého úkonu napĺňa znaky bezdôvodného

obohatenia v zmysle § 451 ods. 2 Obč. zák., podľa ktorého je bezdôvodným obohatením majetkový prospech, získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Na základe uvedených skutočností súd považoval žalobu za nedôvodnú.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa ust. § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 veta prvá O. s. p.

Krajský súd v Bratislave, rozhodnúc o odvolaní žalobcu, rozsudok Okresného súdu Bratislava I, č. k. 31Cb/26/2007-200 zo 14. júla 2010 zmenil tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 242 929,70 eur, ako aj úroky z omeškania vo výške 12% od 23.12.2003 do zaplatenia a trovy prvostupňového i odvolacieho konania v sume 38 264,50 eur na účet JUDr. M.M..

Odvolací súd poukázal na rozsudok Okresného súdu Bratislava III, č. k. 20Cb/52/10-72 z 8. novembra 2010, v právnej veci žalobcu: J., s. r. o. c/a žalovanému: T., s. r. o., o určenie vlastníctva, ktorý vo svojom výroku konštatoval, že žalovaná obchodná spoločnosť T., s. r. o., so sídlom V.B., IČO: X. je vlastníkom pohľadávky vo výške 242 929,70 eur spolu s príslušenstvom a právami s ňou spojenými voči dlžníkovi S., a. s., K.B., IČO: X., na základe zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenej so žalobcom 9. októbra 2009. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 1. decembra 2010. V čase rozhodovania súdom prvého stupňa 14. júla 2010 uvedený rozsudok z 8. novembra 2010 ešte nebol vydaný, a teda súd prvého stupňa s týmto rozsudkom ani nemohol byť oboznámený.

Súd prvého stupňa sa v tejto veci prejudiciálne zaoberal aj otázkou platnosti dodatku č. 1 k rámcovej zmluve o spolupráci pri vykonávaní exekúcií uzavretých medzi JUDr. K. a spol. S., a. s., kde konštatoval, že tento nie je uzavretý v rozpore s § 4 Exekučného poriadku a predstavoval platný právny úkon, zakladajúci práva a povinnosti pre jeho účastníkov, a preto aj pohľadávku vzniknutú z tohto právneho úkonu je potrebné považovať za platnú a môže byť predmetom postúpenia. Súd dospel k záveru, že JUDr. K. pri uzavretí dodatku č. 1 k rámcovej zmluve o spolupráci pri vykonávaní exekúcie, nekonal ako súdny exekútor. Okresný súd Bratislava III dodatok č. 1 k rámcovej zmluve vyhodnotil ako samostatnú nepomenovanú zmluvu, v ktorej sa zmluvné strany

dohodli na predmete zmluvy i na spôsobe určenia odmeny za plnenie jej predmetu odkazom na vyhl. č. 288/2005 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov, ako pomôcky pre spôsob určenia výšky dohodnutej odmeny. V čase uzavretia dodatku č. 1, rámcová zmluva uzavretá 26. júna 2002 už neexistovala z dôvodu dohody o postúpení práv a povinností z nej, uzatvorenej 18. júna 2003 s Bc. S. a akceptačného listu spol. S., a. s. 11. júla 2003.

Odvolačí súd sa stotožnil s dôvodmi uvedenými v rozsudku Okresného súdu Bratislava III, č. k. 20Cb/52/10-72 z 8. novembra 2010 v plnom rozsahu, poukazujúc na ust. § 154 ods. 1 a § 159 ods. 2 O. s. p. Tiež poukázal na nespornú skutočnosť, že žalovaný v predchádzajúcom období v plnej miere akceptoval dodatok č. 1 a na jeho základe aj trikrát plnil, pričom plnenie odmietol až pri poslednej faktúre, ktorá je predmetom tohto sporu. Odvolačí súd tiež poukázal na list Ministerstva spravodlivosti SR zo 16. decembra 2005 a jeho stanovisko k výkladu ust. § 4 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch, kde vyslovil záver, že pokiaľ osoba, ktorá je súdnym exekútorom, zabezpečí pre veriteľa výlučne a nič viac než uhradenie pohľadávky, hoci viacerými úkonmi a za odplatu nie je možné túto aktivitu považovať za zárobkovú činnosť v zmysle ust. § 4 Exekučného poriadku.

Odvolačí súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, teda nie sú splnené podmienky pre potvrdenie ani zrušenie rozsudku, a preto rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 220 O. s. p. zmenil a návrhu v plnom rozsahu vyhovel. O úrokoch z omeškania rozhodol podľa § 369 a 509 Obch. zák.

O náhrade trov konania rozhodol podľa ust. § 224 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. a úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov prvostupňového i odvolacieho konania v celkovej výške 38 264,50 eur.

Opravným uznesením zo 6. februára 2012, č. k. 2 Cob 362/2010-384 Krajský súd v Bratislave opravil výrok rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 2 Cob 362/2010-259 z 11. októbra 2011 v dátume priznania úrokov z omeškania namiesto od 23.12.2003 opravil od 31.12.2003. Opravné uznesenie vydal v zmysle ust. § 164 O. s. p., keďže zrejmosťou chybou pri opisovaní rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 2 Cob 362/2010-259, zo 14. júla 2010, v rozpore so zápisnicou z pojednávania, bol uvedený nesprávny dátum úrokov z omeškania, a to namiesto dňa 31.12.2003 dátum 23.12.2003.

Proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nadobudol právoplatnosť 23.11.2011, podal v zákonnej lehote dovolanie žalovaný podaním z 30. novembra 2011. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň navrhol, aby dovolací súd odložil vykonateľnosť rozsudku Krajského súdu v Bratislave pod sp. zn. 2 Cob 362/2010, z 11. októbra 2011. Dovolanie žalovaného doplnil právny zástupca žalovaného podaním z 9. decembra 2011, v ktorom uviedol, že sa v celom rozsahu pridrižiava dôvodov, ktoré uviedol žalovaný vo svojom dovolaní z 30. novembra 2011 a ktoré je potrebné považovať za podanie uskutočnené advokátskou kanceláriou V., s. r. o. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmenil tak, že rozsudok Okresného súdu Bratislava I, č. k. 31 Cb 26/2007 zo 14. júla 2010 v celom rozsahu potvrdí a žalobcovi neprizná náhradu trov odvolacieho konania. Uplatnil si náhradu trov dovolacieho konania. Súčasne žiadal taktiež o odklad vykonateľnosti rozsudku Krajského súdu v Bratislave.

Dovolateľ podal dovolanie z dôvodu, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil. Rozsudok trpí vadou, spočívajúcou v odňatí možnosti konať pred súdom a konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Podľa názoru žalovaného dovolanie je prípustné podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p. a tiež podľa § 238 ods. 1 O. s. p. Žalovaný v dovolaní poukázal na tú skutočnosť, že Krajský súd v Bratislave nesprávne aplikoval ust. § 159 ods. 2 O. s. p., z ktorého nesprávne vyvodil, že Krajský súd v Bratislave je viazaný rozsudkom Okresného súdu Bratislava III, č. k. 20 Cb 52/10 z 8. novembra 2010, vydaným vo veci žalobu J., s. r. o. proti T., spol. s r. o. Krajský súd v Bratislave dospel k záveru, že je viazaný uvedeným rozsudkom Okresného súdu Bratislava III, napriek skutočnosti, že žalovaný, o ktorého právach a povinnostiach rozhodoval Krajský súd v Bratislave, nebol účastníkom konania na Okresnom súde Bratislava III. Pre súdy je výrok rozhodnutia iného súdu záväzný výlučne pri posudzovaní spornej otázky medzi rovnakými účastníkmi konania v prípade, ak súd koná s rozdielnym účastníkom, výrok právoplatného rozsudku iného konania záväzný nie je. Len ak by bolo o tejto otázke už prvé právoplatne rozhodnuté v konaní vedenom medzi tými istými účastníkmi, bol by súd týmto prvým rozhodnutím viazaný, vzhľadom na ust. § 159 ods. 2 a 3 O. s. p. (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 5 Cdo 266/2007). V tejto súvislosti poukázal tiež na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky pod sp. zn. 28 Cdo 1045/2009. Rozsudok Okresného súdu Bratislava III, č. k. 20 Cb 52/10 z 8. novembra 2010, ktorého účastníkmi boli spoločnosti J., s. r. o. a T., spol. s r. o., nebol a nie je v zmysle § 159 ods. 2 O. s. p. záväzný pre Krajský súd v Bratislave v konaní pod č. k.

2 Cob 362/2010, ktorého účastníkmi boli žalobca a žalovaný, nakoľko v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava III, č. k. 20 Cb 52/210 a v konaní vedenom Krajským súdom v Bratislave, č. k. 2 Cob 362/2010, boli rozdielni účastníci konania. V rozsudku Krajský súd v Bratislave žiadnym spôsobom svoje závery o nesprávnom posúdení veci prvostupňovým súdom neodôvodnil v dôsledku údajnej záväznosti rozsudku Okresného súdu Bratislava III. a obmedzil sa iba na konštatovanie, že sa so závermi Okresného súdu Bratislava III stotožňuje. Okrem konštatovania Krajského súdu v Bratislave, že sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku Okresného súdu Bratislava III, krajský súd iba poukázal na dve skutkové okolnosti (poskytnutie plnenia žalovaným na základe sporného dodatku, ktoré je však predmetom osobitného sporu, vedeného na návrh žalovaného na Okresnom súde Bratislava I, č. k. 30Cb 334/2004) a existencia listu Ministerstva spravodlivosti zo 16. mája 2005, pričom však vôbec neuviedol, akým spôsobom tieto skutočnosti ovplyvnili rozhodovanie Krajského súdu v Bratislave, či vyvrátili všetky relevantné tvrdenia žalovaného, prezentované v konaní a ak áno, akou úvahou sa súd pri posudzovaní predmetných skutočností spravoval. V dôsledku nesprávnej aplikácie § 159 ods. 2 O. s. p. sa odvolací súd meritórne nezaoberal a nedal zodpovedajúcu odpoveď na argumentáciu žalovaného vo vzťahu k platnosti, resp. neplatnosti dodatku č. 1 v rámcovej zmluve o spolupráci pri vykonávaní exekúcie, z 15. júla 2003, uzavretej medzi žalovaným a JUDr. P.K.. Tým došlo nielen k vade, spočívajúcej v odňatí možnosti konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O. s. p., ale aj k tomu, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. Absencia riadneho odôvodnenia je podľa ustálenej súdnej praxe vadou, spočívajúcou v odňatí možnosti konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O. s. p. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania odníma možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. a zároveň aj dôvodnosť podaného dovolania.

Odvolačný súd splatnosť dodatku č. 1 k rámcovej zmluve o spolupráci pri vykonávaní exekúcie vyvodil len z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Bratislava III. Opomenul však ďalšie právne skutočnosti, ktoré majú vplyv na posúdenie oprávnenosti nároku žalobcu.

Dodatok č. 1 bol uzavretý medzi žalovaným a právnym predchodcom žalobcu JUDr. P.K. 15. júla 2003, pričom jeho obsahom a účelom bolo doplniť a zmeniť rámcovú zmluvu o spolupráci pri vykonávaní exekúcií, ktorá bola uzavretá 26. júna 2002. Vyplýva to nielen z toho, že právny úkon je označený ako dodatok č. 1 k rámcovej zmluve o spolupráci pri vykonávaní exekúcií, ale aj z obsahu tohto právneho úkonu, kedy účastníci neuzatvárajú novú zmluvu, ale menia a dopĺňajú dovedajší text rámcovej zmluvy o spolupráci pri vykonávaní exekúcií.

Právny predchodca žalobcu JUDr. P.K. však prestal byť zmluvnou stranou rámcovej zmluvy 9. júla 2003, kedy žalovaný vyslovil súhlas s dohodou o postúpení práv a povinností z rámcovej zmluvy o spolupráci pri vykonávaní exekúcií, ktorá bola uzavretá medzi JUDr. P.K. a Bc. B.S. 18. júna 2003, ktorou právny predchodca žalobcu postúpil na Bc. B.S. všetky práva a záväzky z rámcovej zmluvy. Je teda zrejmé, že obsahom a účelom dodatku č. 1 bola zmena a doplnenie rámcovej zmluvy, pričom ale dodatok uzatvárala osoba, ktorá už nebola zmluvnou stranou zmluvy, ktorá mala byť jej právnym úkonom zmenená a doplnená. Z tohto dôvodu je preto dodatok č. 1 absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 39 Obč. zákonníka. Žalovaný poukázal tiež na ust. § 516 Obč. zák., upravujúci dohodu o zmene vzájomných práv a povinností, z dikcie § 516 ods. 1 Obč. zák. *expresis verbis* vyplýva, že takúto dohodu môžu uzavrieť účastníci pôvodného právneho úkonu. Dodatok č. 1 ako právny úkon smeroval k niečomu, čo nebolo a nie je právne možné, a to, aby sa súčasťou obsahu právneho vzťahu medzi žalovaným a Bc. B.S. stalo niečo, čo nebolo dojednané medzi žalovaným a Bc. B.S.. Dodatok č. 1 nemožno ani interpretovať ako uzavretie novej zmluvy medzi žalovaným a právnym predchodcom žalobcu. Vylučuje to jasný a nepochybný text dodatku č. 1, ktorý iný výklad vylučuje.

Ako správny nemôže obstať ani záver odvolacieho súdu o tom, že dodatok č. 1 nie je v rozpore s § 4 Exekučného poriadku. Tento záver odvolacieho súdu o tom, že dodatok č. 1 nie je v rozpore s § 4 Exekučného poriadku, tento záver odvolací súd riadne neodôvodnil. Tvrdenie žalobcu ako i Stanovisko Ministerstva spravodlivosti SR nemá oporu v texte § 4 Exekučného poriadku, ale je v rozpore so zmyslom a účelom § 4 Exekučného poriadku.

Podľa názoru žalovaného dodatok č. 1, podľa ktorého mal právny predchodca žalobcu vykonávať práve opakovanú činnosť, resp. činnosť vykonávanú po dlhší čas, je v rozpore so zákonným zákazom podľa § 4 Exekučného poriadku. Dodatok č. 1 je preto absolútne neplatným právnym úkonom, a preto tu neexistuje ani nárok žalobcu na predmetnú sumu.

V prípade, ak by mal byť dodatok č. 1 k rámcovej zmluve o spolupráci pri vykonávaní exekúcie zo dňa 15. júla 2003, uzavretý medzi žalovaným a JUDr. P.K., vyhodnotený ako platný právny úkon, čo odmieta žalovaný, žalovaný je toho názoru, že výkon práva vyplývajúci z predmetného dodatku by bolo nevyhnutné posúdiť ako výkon práva, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi.

Skutočnosti uvedené v dovolaní preukazujú, že nároky žalobcu takúto ochranu nepoživajú, nakoľko majú základ v konaní, ktoré je v rozpore so zákonom.

Uzavretie dodatku k zmluve osobou, ktorá nie je zmluvnou stranou zmluvy, ku ktorej sa dodatok uzatvára, je nulitným právnym úkonom, pričom nulitným ničotným právnym úkonom je prejav vôle, ktorý vôbec nemá náležitosti právneho úkonu.

Medzi náležitosti právneho úkonu patria aj náležitosti predmetu právneho úkonu, ktorou je jeho možnosť. Vzhľadom na skutočnosť, že účastník dodatku zmluvy JUDr. P.K. nebol účastníkom zmluvy, ku ktorej uzatváral dodatok, je predmet dodatku - zmena zmluvy - nemožný. Uzavretie dodatku k zmluve osobou, ktorá nie je zmluvnou stranou zmluvy, nemôže mať žiadne právne účinky a na takýto úkon je potrebné hľadiť, akoby neexistoval.

Žalovaný ešte uviedol, že nie je pravdivé tvrdenie odvolacieho súdu, že žalovaný právnemu predchodcovi žalobcu podľa dodatku č. 1 plnil, faktom je, že právny predchodca žalobcu inkasoval peňažné sumy na svoj vlastný účet, pričom si z týchto čiastok svoju odmenu sám zrážal. Žalovaný sám dobrovoľne právnemu predchodcovi žalobcu podľa dodatku č. 1 nič neplnil. Aj keby však žalovaný právnemu predchodcovi žalobcu niečo plnil, je to irelevantné. Ak je totiž právny úkon absolútne neplatný, táto neplatnosť nemôže byť zhojená dodatočným schválením a nemôže sa konvalidovať ani dodatočným odpadnutím dôvodu neplatnosti a logicky ani plnením na základe neplatného právneho úkonu, ktorá skutočnosť naopak zakladá nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 451 ods. 1, 2 Obč. zák.).

Vzhľadom na uvedené dovolateľ považuje rozhodnutie odvolacieho súdu za nesprávne.

Žalobca sa k dovolaniu žalovaného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 238 ods. 1 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.), v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 242 ods. 1 O. s. p. a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je podané opodstatnene.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O. s. p.).

V zmysle § 241 ods. 2 O. s. p. dovolanie možno odôvodniť len tým, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným § 237, b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Z ust. § 242 ods. 1 O. s. p. vyplýva, že dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane jeho obsahového vymedzenia, obligatórne sa zaoberá len vadami konania, vymedzenými v § 237 O. s. p. a inými vadami, pokiaľ majú za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu opravného prostriedku.

Z obsahu dovolania žalovaného vyplýva, že dovolateľ dovolanie odôvodnil tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 písm. f/ O. s. p., konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvého stupňa, s výnimkami ustanovenými v ods. 2 až 7 (§ 213 ods. 1 O. s. p.). Ak mal odvolací za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám (§ 213 ods. 3 O. s. p.). Odvolací súd môže doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov, navrhnutých účastníkom konania, ak ich nevykonal súd prvého stupňa, hoci mu ich účastník navrhol alebo za podmienok ustanovených v § 205a (§ 213 ods. 4 O. s. p.). Podľa § 220 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1 O. s. p.).

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že podmienkou toho, aby odvolací súd mohol zmeniť napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa, je, aby toto rozhodnutie považoval odvolací súd za nesprávne, napriek tomu, že súd prvého stupňa podľa názoru odvolacieho súdu správne zistil skutkový stav veci. Aby odvolací súd mohol dospieť k takému záveru, odôvodňujúcemu zmenu napadnutého rozhodnutia, musí sa zaoberať skutkovými zisteniami, ku ktorým dospel súd prvého stupňa a až v prípade, ak zistí, že tomuto skutkovému zisteniu nemožno nič vyčítať, posúdi, či na správne zistený skutkový stav súd prvého stupňa správne aplikoval právnu normu (či vec správne posúdil po právnej stránke). K zmene odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa môže dôjsť aj vtedy, ak súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, podmienkou zmeny rozhodnutia však v takom prípade je, že odvolací súd sám doplní dokazovanie, na základe ktorého dospeje k úplnému skutkovému stavu, tvoriacemu podklad pre rozhodnutie v danej veci.

Dovolateľ v dovolaní namietal, že rozsudok odvolacieho súdu trpí nedostatkom riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia v súlade s ust. § 157 ods. 2 O. s. p., čím bolo porušené právo účastníka na spravodlivé konanie.

Absencia riadneho odôvodnenia je vadou, spočívajúcou v odňatí možnosti konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

Odôvodnenie rozsudku (prvostupňového aj odvolacieho) musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O. s. p. (§ 211 ods. 2 O. s. p.). Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený, nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté závery. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v konaní o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku. Ak rozsudok súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O. s. p., je nepreskúmateľný.

Jedným z princípov, predstavujúcich súčasť práva na riadny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 Dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní, je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť (I.ÚS 243/07), pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci.

Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O. s. p.) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej (III.ÚS 36/2010).

Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana dostane v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie ustanovení príslušných právnych predpisov musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy.

Podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu SR (IV.ÚS 77/02, II.ÚS 63/06, III.ÚS 127/2010), každý má právo na to, aby sa v jeho veci pred všeobecnými súdmi rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku SR alebo takých medzinárodných zmluvách, ktoré SR ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktoré predpisuje zákon. Všeobecný súd musí vykladať a používať ustanovenia

na vec sa vzťahujúcich zákonných predpisov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno toto ani iné základné práva obmedziť spôsobom zasahujúcim do ich podstaty a zmyslu. Z tohto hľadiska musí všeobecný súd pri výklade a aplikácii príslušných právnych predpisov prihliadať na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konania (napr. III.ÚS 271/05, III.ÚS 78/07). Princíp spravodlivosti a požiadavka materiálnej ochrany práv sú totiž podstatnými a neopomenuteľnými atribútmi právnej ochrany (predovšetkým súdnej), v rámci koncepcie materiálneho právneho štátu.

Nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov, zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov, je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je potrebné vychádzať prvotne z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákona a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (§ 152 ods. 4 Ústavy). Samozrejme, že sa v takýchto prípadoch musí vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii. V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzií interpretácie), alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybností, možno uprednostniť výklad *e ratione legis* pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom. Viazanosť štátnych orgánov v zákonomnom zmysle čl. 2 ods. 2 Ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ust. čl. 2 ods. 2 Ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona (III.ÚS 341/07, III.ÚS 72/10).

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že požiadavky § 157 ods. 2 O. s. p. dovolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave nespĺňa.

V odôvodnení rozhodnutia krajského súdu absolútne chýba logické vysvetlenie, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. V odôvodnení napadnutého rozsudku nedal presvedčivú a jasnú odpoveď na podstatné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, nereagoval ani na podstatné odvolacie námietky žalobcu a námietky žalovaného, uvedené vo vyjadrení k odvolaniu. Neuviedol, ktorým dôkazom predloženým zo strany žalobcu i žalovaného uveril, ktorým dôkazom neuveril, ako tieto dôkazy vyhodnotil jednotlivito a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, čo vyšlo za konania najavo a ako vec právne posúdil. Odvolací súd sa v odôvodnení rozhodnutia obmedzil len na to, že sa stotožnil s dôvodmi uvedenými v rozsudku Okresného súdu Bratislava III, č. k. 20Cb/52/2010-72 z 8. novembra 2010, pričom odvolanie smerovalo a odvolací súd preskúmaval rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I zo 14. júla 2010, č. k. 31Cb/26/2007-200.

Odvolací súd vo svojom rozsudku poukázal na ust. § 154 ods. 1 O. s. p., a to že pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Nevysvetlil, v čom došlo k zmene skutkového a právneho stavu v čase od vyhlásenia rozhodnutia súdom prvého stupňa a rozhodovania odvolacím súdom, t. j. neuviedol, ktoré skutočnosti nemohol vziať do úvahy, ktoré nastali v minulosti, avšak v čase vyhlásenia rozhodnutia odvolacieho súdu už netrvajú, pričom vo všeobecnosti platí, že je potrebné a nevyhnutné rešpektovať požiadavky hmotného práva na posúdenie určitého právneho vzťahu v určitom časovom okamihu.

Odvolací súd taktiež vo svojom rozhodnutí poukázal na ust. § 159 ods. 2 O. s. p., z ktorého vyvodil, že Krajský súd v Bratislave je viazaný rozsudkom Okresného súdu Bratislava III, č. k. 20Cb/52/2010-72, z 8. novembra 2010. K tomu dovolací súd považoval za potrebné uviesť, že z ust. § 159 ods. 2 O. s. p. vyplýva, že výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre účastníkov a pre všetky orgány, ak je ním rozhodnuté o osobnom stave, je záväzný pre každého. Materiálna stránka právoplatnosti súdneho rozhodnutia sa prejavuje predovšetkým v záväznosti rozhodnutia, resp. záväznosti výroku rozhodnutia pre určitý počet subjektov. V tomto zmysle je výrok právoplatného rozsudku záväzný pre účastníkov konania a pre všetky orgány. Pokiaľ nejde o výnimočné prípady, keď je právoplatné rozhodnutie súdu záväzné pre každého, je rozhodnutie záväzné len medzi účastníkmi konania (prípadne sa právoplatnosť rozšíri na subjekty, o ktorých to výslovne ustanovuje zákon). Skutočnosť, že výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre všetky orgány, sa však nemôže vykladať tak, že by sa iný subjekt než účastník právoplatne rozhodnutej veci nemohol domáhať svojho

nároku, ktorý sa nejakým spôsobom dotýka tejto právoplatne rozhodnutej veci. Pre súdy a iné štátne orgány je výrok rozhodnutia súdu záväzný, len pokiaľ ide o otázku, ako bolo rozhodnuté medzi účastníkmi konania. Napr. ak prejednávaná vec skutkovo a právne súvisí s vecou, ktorá už bola právoplatne rozhodnutá medzi účastníkmi konania, nemôže si súd predbežne posúdiť takto rozhodnutú vec inak, pretože výrok tohto právoplatného rozsudku je preň záväzný. Ak však súd koná s niekým, kto nebol účastníkom konania, právoplatne skončeného a rozhodnutého (a nejde pritom ani o subjekt, nad ktorý je zákonom rozšírená subjektívna hranica záväznosti súdneho rozhodnutia), môže si túto otázku posúdiť aj inak, teda výrok právoplatného rozsudku preň v tomto prípade záväzný nebude.

Z rozsudku Okresného súdu Bratislava III, č. k. 20Cb/52/2010-72 z 8. novembra 2010, na ktorý sa odvolací súd odvoláva, vyplýva, že žalobca J., s. r. o., Bratislava sa žalobou doručenou súdu 3. augusta 2010, teda po rozhodnutí súdom prvého stupňa, vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 31Cb/26/2010 a v čase odvolacieho konania, domáhal určenia vlastníctva pohľadávky vo výške 242 929,70 eur, predstavujúcej nevyplatenú časť odmeny dlžníkom S., a. s., Bratislava, ktorú nadobudol na základe zmluvy o postúpení pohľadávky z 26. marca 2007 od JUDr. P.K. a ktorú spolu so všetkým príslušenstvom a právami s ňou spojenými odplatne postúpil zmluvou o postúpení pohľadávky z 9. októbra 2009 na žalovaného, t. j. na T., spol. s r. o., B.. Účastníci konania vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 20Cb/52/2010-72 nie sú totožní s účastníkmi konania vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 31Cb/26/2007.

Rozsudkom z 8. novembra 2010 pod č. k. 20Cb/52/2010-72 Okresný súd Bratislava III rozhodol, že žalovaný - obchodná spoločnosť T., spol. s r. o., so sídlom V.B., IČO: X. je vlastníkom pohľadávky vo výške 242 929, 70 eur spolu s príslušenstvom a právami s ňou spojenými voči dlžníkovi S., a. s., K.B., IČO: X. na základe zmluvy o postúpení pohľadávky, uzatvorenej so žalobcom 9. októbra 2009. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť 1. decembra 2010.

Odvolací súd vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I, č. k. 31Cb/26/2007 na jednej strane opísal časť odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Bratislava III z 8. novembra 2010, č. k. 20Cb/52/2010-72, týkajúce sa otázky platnosti dodatku č. 1 k rámcovej zmluve o spolupráci pri vykonávaní exekúcií, ktorý bol uzatvorený medzi JUDr. K. a žalovaným. Na druhej strane absolútne nevyhodnotil dôkaz, ktorý mu predložil

žalobca na odvolacom pojednávaní 11. októbra 2011 a na tomto pojednávaní vykonal dokazovanie listinným dôkazom, a to vyhlásením z 10. októbra 2011, ktorým spoločnosť P., spol. s r. o., B. potvrdila, že spoločnosť J., s. r. o., B. je vlastníkom pohľadávky vo výške 242 929,70 eur spolu s príslušenstvom, a to na základe odstúpenia od zmluvy o postúpení pohľadávky, doručenej spol. P., s. r. o. 25. augusta 2011 a dôkaz - odstúpenie od zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 9. októbra 2009, uzatvorenej medzi žalobcom ako postupcom a T., s. r. o. (po zmene obchodného mena P., s. r. o.) ako postupníkom, ktorej predmetom bolo odplatné postúpenie pohľadávky vo výške 242 929,70 eur s prísl. voči dlžníkovi S., a. s., B.. Dôvodom odstúpenia od zmluvy je nezaplatenie dohodnutej odplaty postupníkom. Odstúpenie od zmluvy o postúpení pohľadávok je datované dňom 25. augusta 2011, pričom je tu dopísané: súhlasím, 25.08.2011, pečiatka a podpis P., s. r. o., B..

V dôsledku nesprávnej aplikácie ust. § 159 ods. 2 O. s. p. odvolací súd sa nezaoberal otázkou platnosti dodatku č. 1 k rámcovej zmluve o spolupráci pri vykonávaní exekúcií z 15. júla 2003. Súd prvého stupňa jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie a z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, keď dospel k záveru, že dodatok č. 1 k rámcovej zmluve o spolupráci pri vykonaní exekúcií považoval za absolútne neplatný právny úkon, s poukazom na ust. § 39 Obč. zák. Odvolací súd napriek tomu, že sa s týmto záverom súdu prvého stupňa nestotožnil, neuviedol relevantné dôvody a preskúmateľné dôvody, prečo považoval rozhodnutie súdu prvého stupňa za nesprávne. Odvolací súd napriek tomu, že v odvolacom rozhodnutí uvádza, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, napriek tomu, že považoval nárok žalobcu za dôvodný, na rozdiel od súdu prvého stupňa, absolútne vec právne neposúdil, v rozhodnutí neuviedol, podľa akej právnej normy vec posúdil, teda neuviedol právnu normu, pod ktorú subsumoval ním zistený skutkový stav. Absolútne neodôvodnil dôvodnosť pohľadávky žalobcu, nárok právneho predchodcu žalobcu na zmluvnú odmenu, ktorá bola následne zmluvou o postúpení pohľadávky postúpená na žalobcu a absentuje tu odôvodnenie, prečo je nesprávny záver súdu prvého stupňa, že v konaní nebolo preukázané, že výlučne činnosťou právneho predchodcu žalobcu došlo k úhrade pohľadávky S. žalovanému. Odvolací súd taktiež absolútne neodôvodnil opodstatnenosť nároku žalobcu na úroky z omeškania, kedy sa žalobca dostal do omeškania s úhradou peňažného záväzku.

Dôvodnosť úrokovej sadzby 12% v odôvodnení obmedzil iba na odkaz ust. § 369 a 509 Obch. zák. (zrejme chyba pri písaní - § 502 Obch. zák.).

Pokiaľ ide o list ministerstva spravodlivosti SR zo 16. decembra 2005, ktorý je podpísaný JUDr. G.S., generálnou riaditeľkou sekcie civilného práva, č. 538616/50, adresovaný JUDr. M.P., AK V.B., na ktorý poukázal odvolací súd v napadnutom rozsudku, bez toho, aby uviedol, akým spôsobom tento list ovplyvnil rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, je potrebné uviesť, že tento list ministerstva spravodlivosti je len jedným z listinných dôkazov predložených v konaní, ktorý je potrebné posúdiť jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti, so všetkými riadne vykonanými dôkazmi a argumentmi oboch účastníkov konania.

Z uvedeného vyplýva, že rozsudok odvolacieho súdu nemá náležitosti uvedené v ust. § 157 ods. 2 O. s. p., je nepreskúmateľný a účastníkovi je takýmto rozhodnutím odňatá možnosť konať pred súdom.

Z uvedeného je podľa dovolacieho súdu zrejmé, že odvolací súd zaťažil svoje konanie a rozhodnutie vadou (§ 237 písm. f/ O. s. p.), ktoré je dôvodom, pre ktorý dovolací súd musí napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť vecne správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozsudok odvolacieho súdu podľa § 243b ods. 1 O. s. p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vzhľadom na dôvod zrušenia sa nezaoberal ďalšími námietkami uvedenými v dovolaní.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. marca 2012

JUDr. Anna Marková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Michaela Szöcssová